

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

ישנם עתונים פה שמרנישים היטב את דאחריות הגדולה הטוטלת עליהם. הראשון בין אלה הוא כמובן העתון „ההגון“ העתון „הרשמי“ של ועד הצירים. עתון זה אינו מסתפק בזה שנותן לקוראיו ידיעות מדויקות בנוגע להתנפלות שודדים „ציונים“ בלבנות, או נסיעתו של הנציב לאלכסנדריה, אלא עומד הוא על המישור ובודק את הידיעות הנדפסות בעתון אחר.

העתון „הצהוב“ העיו לקבל מכתבו המיוחד בפריז מברק מיוחד שעורר התענינות רבה בין הקהל ארץ-הישראלי. והעתון „ההגון“ המנוסה מאד במברקים מיוחדים מלונדון על דבר הסקטות

בין „האופוזיציה ובין דר' ויצמן — התחלחל מטש לראות שרוצים להתחרות אתו ויקרא למלחמת מצוה את כל סתרגטיו המנופים, אלה היודעים יפה ערבית ויפה צרפתית. העתונים הפריזים עכרו תחת כור בקרתם. והנה לא נמצא שם המברק המפורסם שהדפיס העתון „הצהוב“. רק דבר אחד שכחו המתרגמים המצוינים — שכחו שגם בפריז יש עתונים הנוהגים כמו העתון „ההגון“, להדפיס מה שמחאים לפוליטיקה שלהם ולא יותר.

נפלא הדבר ש„הארץ“ מעמידה את העתון „הצהוב“ לכהינה, בעת שבאי-כח הממשלה הצרפתית בארץ, שגם הם קראו את המברק המפורסם, לא הכתישוהו, לא באופן פרטי ואף לא באופן רשמי. ואני עבדכם בן אמתכם עומד ושואל: אולי יותר טוב היה לו הקריב „הארץ“ את

ומנו לחפש אחרי האמצעים שיאפשרו לו להדפיס את רשימות „קרן הקימת“ במחירים יותר נוחים. מה שיקמץ אי-אלו הפרוטות של הלאום. או לו דאג עתון „הגון“ זה למצא מקור לשכר סופרים, או לבחר במתרגמים היודעים מעט ערבית... אך את כל זה עושה רק עתון „צהוב“. עתון „הגון“ אינו מוכרח לבסס את קיומו על קיום כריאים של מסחר — מספיק בשבילו לפשפש אחרי מעשיהם של אחרים. ולקשקש בקיפסותו „צדק? תציל טמות“!

הוי, מי יתנני מן „האתה בחרתני — גבורי העט. בטלני החיים, טפילי האימה!

* * *

בישעת רחמים בערב-ישבת זה, לכם סוד אנלה, בן הארץ הנני, זאת אומרת בור דאוריתא,

רחוק מכל מסתורי „המפלגותיות“. אבל בכל זאת שואף אנכי לתרבות ולהתפתחות. ולפיכך כשמודמן לפני חלוץ, או פועל, שבחסרו הרב נאות לדבר אתי, אני משתדל ללמד ממנו. ההצלחה האירדה פניה אלי לפני ימים אחדים, בצורת חלוץ, שלא הכיר אותי, ושגלה לפני כמה וכמה „סודות מן החרד“. ממנו נודעה לי סבת „האחוד“ בין מפלגות הפועלים. הנני למסר לכם דברי חלוץ זה:

אנו צעירי הגלות חשבנו למצא כארץ אבות עמדה אחת של פועלים. פועלים שכל מטרתם היא לעבד, לעזור לבנין הבית הלאומי. והנה באים אנו פה ומוצאים „מנהיגים“ של מפלגות פועלים. „מנהיגים“ פרולטריים המקבלים משכורות שמנות. המנהיג ט. המנהיג א. המנהיג

ל. מצד אחד. משכורתם ששים, חמישים וארבעים פונד לכל אחד. במפלגה השניה מצאנו „מנהיג“ ב. מנהיג ס. מנהיג ש. וגם להם משכורות שמנות — להם ונישותיהם המורות. וכבתי המנהיגים האלה עובדים משרתים ומשרתות, ולאן דוקא משרתים יהודים. ולמנהיגים האלה דירות נאות ומשרדים מפוארים, עם שמשים ומכונות לכתיבה. ואנחנו העולים החדשים עומדים ומתבוננים, עומדים קרוב ללחנות אחת בתל אביב ומתבוננים, הרי לפנינו חלוץ שכא לקנות דג מלוח, והרי מנהיגים שבאים לקנות שוקולד.

וקוראים אנחנו את כל העתונות של המפלגות, ומתוך כל דף עולה הצעקה באזנינו: בזבח כספים, כספי הלאים! לשם מה? לשם יצירת משרות למנהיגים, שמעולם לא עבדו, ולא יעבדו.

ולפיכך אנחנו העולים החדשים ענינו בצעקה: די לכם לרמות אותנו: את העם רוצים אנו לעבד; מפלגה אחת נחוצה לנו — המפלגה הבלתי מפלגתית של העובדים“. עד כאן דברי החלוץ החמים. ואני לא הפסקתי את שטף דבריו החמים. בנמר, שאלתי שאלה קטנה: ומה יהיה עם כל המנהיגים האלה? האם לא צער בעלי חיים? הוא להכריחם לעבד, והם כאוסן אורגני, שונאים כל כך את העבודה? היהפך כושי עורו, ומנהיג תרחוריו?

החלוץ נבוך קצת, אבל אחרי שחזיקה קטנה מצא רתשובה: „שמעתי שבמושבות „פינסק“, לא למדו האכרים את עבודת הארץ, נשלח להם את „מנהיגינו“ אלה ויחננו להם לקח בחק-אנתי. הלוא, רבנו של עולם!

עזמות